

(President Obama) Wat te doen met de Iraanse dreiging

DINSDAG, 11 NOVEMBER 2008

Alireza Jafarzadeh

11/11/2008 - Een veelvoud van uitdagingen in de buitenlandse politiek, met misschien wel de belangrijkste onder hen hoe ze moeten omgaan met het ayatollahs' regime in Iran, staat de verkozen president Barack Obama te wachten.

De wereldwijde gevolgen van een nucleair bewapend theocratisch regime met een extremistische expansionistische ideologie lieten de kandidaat Obama niet los. Hij uitte een scherp besef dat hij als president Teheran's zoektocht naar nucleaire wapens, subversie en terrorisme in Irak en de strategie van regionale dominantie het hoofd moet bieden. In juli zei hij: "We kunnen niet tolereren dat nucleaire wapens in de handen komen van landen die het terrorisme steunen. Het voorkomen van Iran om kernwapens te ontwikkelen is een vitaal nationaal veiligheidsbelang van de Verenigde Staten."

In maart 2007, in een toespraak in Chicago, noemde Obama de Iraanse president Mahmoud Ahmadinejad "roekeloos, onverantwoord en onoplettend" aangaande de behoeften van het Iraanse volk. De VS, zei hij, moet zich bezighouden met "agressieve diplomatie gecombineerd met harde sancties" om Teheran's nucleaire dreiging te bezweren.

Het VS-Iranbeleid is wel omschreven als de "Bermuda Driehoek" van de Amerikaanse presidenten sinds 1979. Wat zijn de fouten die de volgende regering zich niet kan veroorloven te herhalen?

Onderhandelen, duidelijk het meest wenselijke middel voor het oplossen van internationale conflicten, heeft keer op keer bewezen nutteloos te zijn in het geval van Teheran. Iraanse heersers zien hun opperste leider als Gods heerser op aarde. Opeenvolgende Amerikaanse regeringen en hun Europese bondgenoten hebben die weg al bewandeld, elke keer alleen maar om te komen tot een dood spoor.

Deze fiasco's hebben het theocratische regime gerechtvaardigd meer onverantwoord gedrag en eisen aan te moedigen. Erger nog, zij hebben Teheran tijd gegeven om zijn nucleaire wapenprogramma te bevorderen.

Het voortbestaan van dit impopulaire regime, hangt af van de staat van permanente

crisis. De Iraanse theocratie is niet in staat te werken als een "normale" staat of mee te spelen in het veranderende gedrag dat de vrije wereld vraagt. De ayatollahs weten, zelfs als het Westen dat niet weet, dat zij niet kunnen gedijen door "normaal" op te treden.

De strategische belangen van Teheran bij het verder ontwikkelen van een nucleair wapenprogramma, de invoering van een satellietstaat in Irak en het heersen door middel van terreur en onderdrukking zijn fundamenteel in strijd met internationale en regionale maatstaven. Dat zijn rode lijnen die de heersende geestelijken niet zullen passeren.

Kenneth Pollack van het Brookings Instituut schrijft in zijn boek "The Perzische Puzzel," "Het probleem met de Grand Bargain* is dat het in de praktijk niet werkt. Iedere Amerikaanse regering sinds [Ronald] Reagan heeft de Grand Bargain ter tafel gelegd en geprobeerd de Iraniërs te vleien dit te aanvaarden. Met name de Grand Bargain was de uitdrukkelijke kern van het initiatief van [Bill] Clinton."

Om voorbijgeleide beleidsfiasco's te voorkomen moet Obama streven naar een nieuwe koers: Kijk naar de toekomst van Iran en betrek de beweging voor democratische verandering erbij. Hij, misschien beter dan enige andere wereldleider, kent de kracht van verandering en de jongeren van een land. Dit zijn de werkelijke elementen die de ayatollahs in Iran het meest vrezen, daar er alleen al het laatste jaar circa 5000 anti-regeringsdemonstraties en protesten waren, vooral door de jongeren.

Iran's heersende gevestigde orde wordt geteisterd door factionele onrust, verergerd door de drastische daling van de olieprijs. Politieke verval verspreidt zich snel door de staat. Het Iraanse volk heeft een geschiedenis van opstaan tegen despoten van verschillende klassen. Ze hebben ook een landelijk verzetsbeweging - hoewel op de zwarte lijst en geketend door het State Department - in het midden van hun beweging voor democratische verandering.

Een Obama regering moet broodnodige verandering brengen in wat Obama beschreef in juli als "een mislukt beleid dat zag dat Iran zijn positie heeft versterkt." Obama's belofde "agressieve diplomatie" moet ook een zinvolle versterking van de sancties tegen Teheran's wijze van proliferatie, terrorisme en binnenlandse onderdrukking inhouden. In Irak moet de volgende regering, door samen te werken met onafhankelijke, niet-sektarische Iraakse politieke figuren, waaronder de Raden van Ontwaking, de subversieve campagne van Teheran en haar aanhangers tegengaan.

In haar kern moet dit nieuwe beleid uitreiken naar de Iraanse jongeren die verlangen naar een democratische, seculiere en niet-nucleaire regering. Obama moet het Iraanse volk en de democratische oppositie zien als partner op zoek naar stabiliteit en rust in de regio en democratie in Iran.

** een voorstel om de betrekkingen tussen de Verenigde Staten en Iran te normaliseren, waarbij Iran onder andere zou verzekeren geen kernwapens te ontwikkelen, geen financiële steun aan terreurbewegingen te geven en volledig transparant te zijn.*

Geschreven door Alireza Jafarzadeh. Alireza Jafarzadeh is de auteur van "De Dreiging

Iran: President Ahmadinejad en de komende nucleaire crisis."

Bron: Jtwnetwork.nl (Vertaling Engels artikel van Chigacotribune)